

Lei 30 + 1



RAZA

ROMÂNIA



Imposibil să nu fi
căpătat de
Edgar WALLACE

UN ROMÂN
FASCINANT

KEY SE INDRAGOSTEȘTE

Inspectorul Key avea mura cea mai nevino-vată din lume. Și o răbdare de înger. Ar fi fost capabil să stea cu piciorul pe o monedă timp de trei ore și să privească mirat, cum păgubașul o caută în zadar.

Inspctorul Key era însă un romantic. Ce căuta în poliție, mai constituia încă un miracol pentru colegii lui. De altfel rămăsese celebră întâmplarea petrecută cu câțiva ani în urmă.

Ucigașul Miller care timp de trei ani de zile terorizase întreaga Anglie, fusese prins. Nimeni până atunci nu-i văzuse fața. Fusese adus la poliție mascat, așa cum Dick, cel mai bun prieten al lui Key reușise să-l doboare după o luptă uriașe în subsolurile unei bănci.

— Vino să-l vezi pe Miller, îi strigă din ușe Dick...

— Viu mai târziu. Sunt ocupat.

Citea o carte de poezii.

Poate din aceste motive Key uitase că azi are de lucru ! Nimic nu-l putea deștepta din visare. Intins pe banca din parc, Key, nu se mai gândea de mult la Ramson. Și doar Ramson era omul care în două săptămâni devenise celebru.

Key privea.

Pe banca de peste drum o fată tânără se bucura de primele raze de soare. În ochii ei albaștri se topea o bunătate fără margini. Era frumoasă, o frumusețe care te predispunea la melancolie.

Și Key era melancolic.

Fiindcă fără să o cunoască, Key o iubea de câteva zile.

Dar cu toată imensa lui îndrăzneală, inspectorul care era în stare să doboare singur o duzină de borfași, zâmbind, nu avea curajul să se apropie de ea.

Key ar fi stat mult timp să o privească, dacă n'ar fi apărut din senin Dick Shanon.

— Te caut de trei ceasuri Key.

Key îl privi. Avea un zâmbet de copil prins cu un borcan de dulceață în brațe.

— Banca Westten a fost devalizată continuă Dick. Au dispărut șapte sute de mii de lire. Și nimeni n'a auzit nimic. Paznicii sunt teferi. Soneriile de alarmă funcționează perfect și Directorul Sutton susține că nici o muscă n'ar fi putut pătrunde în tezaur, fără ca jumătate din Londra să fie trezită.

Key nu ascultase nici un cuvânt.

Apoi cu tonul cel mai nevinovat el întrebă :

— Dick, cum se face o cerere în căsătorie ?

Dick era cu totul opus lui Key. Nervos, vorbăreț, iute. N'ar fi stat o clipă locului. În fiecare cetățean el vedea un delicvent. Si dacă nu l-ar fi stăpânit vorba domoală a lui Key, apoi hotărât lucru că în câteva zile toți cetățenii Londrei s'ar fi mutat la penitenciar.

Tot drumul, Dick vorbise ca o mașină.

— Inexplicabil. Absolut inexplicabil. Paznicii nu pot fi bănuți. Prin ușa dela intrare nu poate pătrunde nimeni fără să fie văzut de paznicul de acolo care nu o părăsește nici o clipă. Ferestrele nu pot fi deschise deoarece sunt prevăzute cu gratii de oțel. Al doilea paznic controlează toată clădirea la fiecare jumătate de oră. Nimeni în lumea asta nu poate pătrunde acolo. Nimeni...

— Isprăvește Dick. Chiar dacă ai vorbi treizeci de zile, tot nu aș putea pricepe nimic.

Banca Western se află în mijlocul Londrei. Este o impunătoare clădire construită din blocuri masive de piatră cenușie ca o inexpugnabilă cetate.

Numai aerul ei posomorît și amenințător ar fi descurajat pe cel mai dibaci spărgător.

Când cei doi prieteni pătrunseră în cabinetul Directorului, „Șeful” era de mult acolo.

„Șeful” n'avea aproape nume. Un uriaș de doi metri, cu o privire aprinsă, veșnic tuns, era spălma Brigăzii a III-a. Nu ierta nici o gresală. Nu

admitea nici o scuză. Oamenii lui trebuia să fie ghicitori sau fahiri.

Singurul care călca, și destul de des, ordinele destul de aspre ale Șefului, era Key. Și numai lui i se admitea asta. Era cel mai bun din toți.

— Misterul a fost lămurit? întrebă Key.

Dick care-l cunoștea pe Key atât de bine, rămase totuș cu gura căscată.

— Ce vrei să spui Key? răspunse vocea puternică a Șefului.

— Cred că voi avea prea puțin de lucru. Până diseară voi afla cum s'a comis furtul.

Pentru prima dată în viața lui R. K. Morly, „Șeful”, avea privirea mirată.

Fără să se turbure, Key începu cu glasul lui moale:

— De câte ori pe săptămână vizitați tezaurul?

— De două ori răspunse Directorul Băncii. Joi și Sâmbătă. Intrăm întotdeauna numai eu și casierul principal. Numai noi avem cheile care deschid greaua poartă de oțel. Și cheile nu sunt bune de nimic una fără cealaltă.

— Unde ții-ți cheile?

Directorul scoase un lanț de aur de care atârna o cheie nu mai mare decât degetul cel mic.

— Sunte-ți bun să chemați pe casierul principal?

— Sunt aici, răspunse un omuleț de o schioapă care tremura de emoție.

— Dumnezeu unde ții cheia?

— În portmoneul meu. Nu o las niciodată din mână.

— Bine, răspunse Key. Vă rog acum să chemați pe cei doi paznici.

Oamenii sosiră după cinci minute.

— Dumnezeu păzești poarta?

— Da.

— Intră sau ese cineva pe poartă, noaptea?

— Nimeni!

— Dar azi noapte?

— Nu.

— Gândește-te bine!

Dar omul nu avea decât un singur răspuns:

— Nu, nimeni.

— Nu s'a întâmplat nici un lucru care să-ți atragă atenția?

— Nimic.

A, ba nu, spuse omul după o scurtă șovăire. Pe la 1 noaptea s'a stins deodată lumina. N'a durat totul decât numai zece sau douăsprezece minute.

— De ce n'ai spus asta dela început? tună vocea Șefului.

— Să vedeți, se încurcă omul, n'am dat prea mare importanță acestui lucru. Întreruperea este ceva normal de o săptămână încoace.

— Cum asta? întrebă Key.

— Aproape în fiecare noapte, odată sau chiar de două ori se stinge lumina. În prima noapte m'am alarmat dar, după ce eu și colegii mei

am constatat că nimic nu se întâmplase, am crezut că nu este decât un defect dela uzină.

După ce lucrul acesta s'a mai întâmplat de câteva ori, bănuiala mea mi s'a părut foarte adevărată.

Key nu mai puse nici o întrebare. Timp de câteva minute el rămase cu ochii pironiți pe perete. O rază subțire de soare se proiecta prin ferestre. Și deodată el ridică fruntea. Se apropie de șef și-i spuse :

— După amiază voi depune un raport. Mai am ceva de verificat. Veți ști cum au dispărut banii.

R. K. Morlly nu protestă. Îl cunoștea prea bine pe Key.

Inspectorul Key se sui în fugă în prima mașină care-i apărui în cale. Bietul Dick care-l urma credincios, rămase pe trotuar cu mâna întinsă într'un ultim gest.

Dar Key era foarte grăbit.

În parcul însorit, pe banca de lângă micul lac, ascuns aproape între pomi, fata cu ochii albaștri mai era încă acolo.

Key se apropie de ea.

Și apoi, cu pălăria în mână, cu un zâmbet care păstra o infinită înfiorare, spuse simplu :

— Vrei să fii soția mea?

KEY EXPLICA

Diana Cowney nu avea niciodată prea mult timp de pierdut. Funcționară la Casa Montelley de pe Wodruf Mill era ocupată dela opt dimineața până la șase seara. Nimeni, nici chiar ea, n'ar fi putut să spună ce a făcut-o să întârzieze azi dela birou. Singura plăcere pe care și-o îngăduia, era să piardă timpul, în fiecare dimineață, până la opt fără zece pe banca aceea, uitată parcă printre pomi uriași.

Astăzi însă, ceva mai puternic o îndemnase să rămână, lipsind dela serviciu pentru prima oară în doi ani de zile.

Dar în inima Dianeî pătrunsese un fior subțire. Presimțea parcă o ciudată fericire care avea să vie din senin. Ochiî ei minunați erau plini de această tainică așteptare.

Deaceea, când tânărul acela prietenos se aplecase spre ea cu pălăria în mână, Diana avu sen-

zația să ceva avea să se schimbe în viața ei liniștită de până acum.

Dar cererea lui Key putea să surprindă pe oricine.

— Vrei să fi soția mea?

Diana îl privi la început pe Key cu teamă. Dar ochii acestuia exprimau atâta bunătate, încât fata se liniști imediat.

Key continuă cu vocea ușor voalată ca de o subită emoție:

— Mă numesc Kevston. Am 32 de ani. Sunt foarte sărac. Sunt singur pe lume afară de cățelușă Dolly. Am meseria cea mai neplăcută pe care poate să o aibă cineva. Prind hoști. Dar am scuza că nu-i prind pentru mine. Dar dumetata vei putea să treci peste asta...

Key tăcu și roși...

Dar ce simt oamenii când încep să iubească, asta numai Diana ar fi putut să o spună. Poate că nu vom avea prilejul să o întrebăm niciodată.

Ora cinci trecuse de mult. Șeful aștepta zădărnice raportul lui Key. Inspectorul avea în momentul acela o ocupație extrem de curioasă.

Căuta o casă de închiriat.

Miracolul se înfăptuise.

Fericirea pe care Key nu sperase niciodată să o aibă, era acum a lui. Diana îl iubea. O mărturisise cu câteva ceasuri mai înainte cu ochii pierduți în pământ.

— Și eu te-am urmărit cu privirea în fiecare dimineață, dar nu știu de ce.

Key o știa însă.

Dar la oferta lui sinceră fata răspunsese :

— Și eu sunt singură. Dar tu vrei să fii soția ta ?

La Londra mai există încă prostul obicei de a se păstra toate vechiturile. Astfel că într'un turn învecinat, un orologiu bătea din când în când ora, arătând pe cadranul ars de soare, un punct care nu mai însemna nimic.

Dar sunetele acelea aveau darul să-l trezească pe Key.

El o porni glonț spre Scotland Yard, dar întrevederea cu Șeful avea să-i aducă o surpriză.

— Pe unde umbli ? începu Morlly cu vocea lui gravă care alarma întotdeauna pe bietul planton de pe sală.

Key n'avu curajul să răspundă.

— Hai băiatule !

Vocea lui Morlly se îmblânzise ca prin farmec.

— Ai făcut poezii sau ai dat de mâncare peștilor din aquarium ?

— Nu, răspunse Key. Am cerut o fată în căsătorie.

— A primit ?

Și R. K. Morlly îl privi pe Key cu o dragoste pe care nu și-o mai ascundea.

— A primit.

— Și o iubești ?

Key își privi șeful cu o nespusă mirare.

— Haide, haide, murmură Morlly, am și eu momente când mă simt poet. Asta n'ar trebui să te surprindă.

El descue casa de fier din micul lui birou și scoase de acolo un plic mare, galben, sigilat cu mai multe sigilii roșii de ceară.

— Iată cadoul meu de nuntă. Dar aș vrea să nu-l deschizi decât în ziua căsătoriei tale. Vei găsi acolo unele lucruri cari constituiesc cel mai mare secret al vieții mele.

Morlly oftă cu ochii pierduți pe fereastră. El reluă într'un târziu cu vocea tremurătoare:

— Poate tu ai să mă înțelegi.

— Cum o cheamă pe logodnica ta?

— Diana Korney, răspunse Key pe care mirarea îl făcuse să deschidă niște ochi enormi. El nu surprinse gestul de adâncă durere care se zugrăvise pe fața lui Morlly. Dar vocea acestuia devenise gravă.

— Vreau să aud părerea ta despre furtul de azi dimineață.

Key rămase o clipă pe gânduri. Aproape uitase de toate furturile și de toate polițiile din lume. După câteva clipe el începu să înșire calm:

— Trebuie să pornim dela ideea că atât directorul băncii cât și casierul sunt în afară de orice bănuială.

Problema care se pune este următoarea:

Poate un om să intre sau să iasă din bancă fără să fie văzut?

Răspunsul este categoric. Nu.

Atunci omul acesta trebuia să fie în interiorul băncii. Dar cum putea să rămână acolo fără să fie văzut și să dea naștere la bănueli?

Răspunsul este acesta și iată cum am reconstituit eu furtul comis noaptea trecută. Trebuie să recunosc că este opera unui maestru care o să ne dea mult de lucru.

Țiu să precizez că singurele mele surse de informații au fost: Directorul băncii, casierul și Uzina de electricitate.

Iată pe scurt:

Directorul băncii a părăsit era clădirea la orele 5. A fost condus până la mașină de portarul dela intrare. Peste o jumătate de oră, directorul se înapoiază însoțit de un necunoscut cu care urcă în biroul său unde rămâne cam o jumătate de oră. Aproximativ la orele șase el părăsește banca din nou. Un lucru însă, în convorbirea pe care am avut-o cu directorul băncii am aflat că omul nu se mai înapoiase la bancă. Atunci se pune întrebarea: Portarul care l-a văzut revenind nu este nebun? Cine era acest al doilea Director?

Natural că numai omul care a comis furtul.

El părăsește totuși banca.

Dar cineva rămâne înăuntru.

Complicele.

Acesta se ascunde în biroul directorului care

rămâne încuiat toată noaptea.

A venit noaptea. La ora două o pană de curent. Intinericul ține aproape douăzeci de minute. Omul nostru are timpul necesar să deschidă tezaurul și să-și însușească suma pe care o găsește acolo. Se retrage apoi în biroul directorului în care rămâne până dimineața.

Prima parte a furtului este gata. Și asta cât se poate de simplu.

Dar omul trebuie să plece din bancă. Lucru și mai simplu. La ora șapte un telefon anunță poliția de furtul comis. În același mod și la aceeași oră, este anunțat și directoru băncii și casierul. Cei doi complici trebuie să procedeze cu cea mai mare iuțeală. Falsul director reapare. Este lăsat să intre. Dar peste câteva minute el pleacă din nou, agitat.

Dar complicele trebuie să părăsească și el banca și nu o poate face fără a atrage atenția portarului. Totuși, în momentul plecării el cheamă pe portar până la mașină și-i povestește despre furt. În acest timp complicele părăsește clădirea.

Furtul a fost comis.

Mă gândesc însă la iuțeala cu care au procedat cei doi oameni care au utilizat în această acțiune, chiar și mașina directorului pe care au găsit-o în parcul din fața casei unde o lasă în fiecare seară.

La sosirea directorului, cel veritabil, care se face odată cu sosirea poliției, lumea este atât de

zăpăcită, încât nimeni nu mai poate să facă deducții și presupuneri atât de subtile. Acesta este de altfel rostul telefoanelor date poliției și celor doi conducători ai băncii.

— Totuși, nu pot pricepe de ce mai aveau nevoie cei doi spărgători de atâtea precauții din moment ce furtul fusese efectuat?

— Voiau ca poliția să nu cunoască prea curând felul în care a fost comis furtul.

— Incă o întrebare : De unde știau cei doi spărgători de acele pene de curent și cum puteau presupune că ele se vor mai repeta și în noaptea aceea?

— Dar n'ă fost nici o pană de curent.

— Cum?

— Nu. Nici o pană. Am vorbit cu cei dela Uzină. Este opera celor doi cari în felul acesta au putut pregăti furtul.

Morily tăcu o clipă. Apoi spuse :

— Ingenios !

— Da. Dar nu mă mir când este Ramson la mijloc.

— Ramson ?

— Cine altul ?

Morily tăcu.

Își aprinse una din interminabilele lui țigări care scoteau un fum înecăcios. Apoi spuse :

— Key băiatule ! De ce nu te faci spărgător ?

Și spre surprinderea Șefului, Key fu foarte încântat de acest compliment.

D I A N A D I S P A R E

Noaptea era neagră și deși în toate romanele polițiste, nopțile din Londra sunt cețoase, în noaptea aceea nici un fir de ceață nu se coborîse asupra metropolei.

Pe strada Lexington, una din cele mai populate străzi în cursul zilei, în miezul nopții nimeni nu se mai încumeta să treacă. Liniștea era deplină.

Puțin după ora unu, o mașină mare, albastră se profilă în întuneric. Mergea cu farurile camuflate și motorul ei nu făcea nici cel mai mic sgomot. După vre-o două sute de metri mașina se opri. Din umbra unei porți apărură statura unui individ uriaș care se apropie de mașină. Dar zadarnic ochii lui obișnuiți cu întunericul căutară să străpungă prin fereastra lăsată a mașinei. Omul nu putea să vadă nimic. El auzi numai o voce poruncitoare, gravă pe care o mai auzise în atâtea alte rânduri :

— Ați terminat ?

Omul din umbră făcu un gest afirmativ din cap.

— Fata a fost transportată la mașină ?

— Da.

— Am spus că la ora unu și zece mașina să fie aici !

— Va fi cu siguranță.

Necunoscutul din mașină tăcu și omul de pe stradă care ar fi dat zece ani din viața lui ca să-l cunoască, rămase pe trotuar în așteptare.

După numai câteva minute, o altă mașină își făcu apariția și se opri lângă cea dintâi. Din ea coborîră doi oameni care aveau fețele mascate. Între ei mergea o fată care părea adormită. Fata fu urcată în prima mașină și aceasta porni mai departe, fără nici un zgomot.

Diana se trezi într-o cameră în care soarele pătrundea larg prin ferestrele deschise. Își aminti de toate lucrurile petrecute în cursul nopții și primul ei gând fu să găsească un mijloc de a fugi. Dar ușa era încuiată și odaia se afla prea sus, ca să poată încerca să sară pe fereastră. Diana se resemnă să aștepte desfășurarea evenimentelor. Deși nu putea pricepe motivul pentru care fusese răpită, era mirată totuși de blândețea celor care o răpiseră. Nici cel mai mic gest de brutalitate. Aproape că cei doi care o răpiseră aveau în glas o mare dorință de a-și cere scuze.

— Bandiții noștri au devenit cavaleri dela un timp de vreme, își zise Diana care nu era câtuși de puțin îngrijorată de viitorul ei.

Numai foamea o chinuța și nu se îndoia că în casa asta trebuia să mai fie cineva care avea misiunea să o păzească. Ochii ei făcură înconjurul odăii și se opriră pe un buton de lângă ușe. Diana apăsă pe acest buton și imediat se auzi un țărâit care umplu clădirea. Peste câteva clipe ușa se deschise și o fată tânără își făcu apariția.

Diana o privi cu uimire.

— De ce am fost adusă aici? întrebă ea.

— Dacă m'ați sunat pentru asta, v'ați ostenit degeaba, răspunse cealaltă și voi să plece.

— Ceva de mâncare aș putea obține?

Fata care venise în cameră, sună la rândul ei.

Diana se trezi peste puțin timp cu o tavă care imbia ștrașnic la mâncare.

Abea după primele îmbucături, Diana observă că rămăsese singură. Incepu să exploreze noua ei locuință și fu destul de uimită când observă că nu avea să se plictisească în această neînțeleasă captivitate. Un aparat de radio de ultima perfecțiune, o bibliotecă destul de bine aranjată și mai ales o mare cantitate de lână de diferite culori, care aștepta parcă să fie lucrată.

Diana avea impresia că totul nu este decât o glumă.

Dar cine avusese interesul să o răpească pe

ea care nu avea nici un dușman și mai ales nu cunoștea pe nimeni aproape în acest oraș? Poate că răpitorii ei o confundaseră cu altcineva și situația aceasta o făcu pe Diana să râdă ca de o glumă foarte reușită.

Dar, fără îndoială că misterul rămânea întreg. Și deși Diana se simțea în afară de cel mai mic pericol, gândul ei sbura acum la singurul om pe care îl avea în lumea asta și care fără îndoială avea să vie foarte curând să o ia de aici.

Era Key.

Dar Key, avea în clipele acestea multă cea mai nenorocită. Ar fi fost în stare să mobilizeze toată poliția Angliei și să caute fiecare casă în parte. În zadar îi demonstră Dick că lucrul acesta ar fi durat foarte mulți ani. Key era deodreptul nenorocit.

Numai un singur om reuși să-l mai tempereze puțin.

Acesta era Morlly.

Și Morlly era omul care știa foarte bine cine o răpise pe Diana.

Cu capul plecat în palme, Key gândea la mica odaie pe care o locuise Diana, zadarnic căutase cel mai mic indiciu. Nu putuse descoperi nimic. Și totuș poate că nu căutase bine. El făcu din nou înconjurul camerei și răscoli cu febrilitate toate lucrurile care-i cădeau în mână. Lângă el Dick se străduia să-l ajute.

Pe canapeaua pe care se odihnea Diana, rămăsese deschis un caiet pe care Key se ferise să-l atingă. Era probabil jurnalul intim al fetei și Key se ferise să răscolească amintirile Dianei. Și totuși ceva îl îndemna să deschidă acest caiet cu scoarțele rupte de vreme. Ultimele rânduri pe care Diana le scrisese sunau astfel :

„Cineva a intrat pe ușe. Are pe față o mască. Și totuși nu mi-e teamă. Dar cine poate să fie ? Unul din ei a spus celuilalt înainte de a deschide ușa :

Trebue să procedăm cu cea mai mare băgare de seamă. Altfel adio primă.

Key să vii să mă scapi”...

Inspectorul Key, spaima celor mai temuți pun-gași din Londra, avea ochii plini de lacrimi.

— Ai găsit ceva ? întrebă Dick.

— Da. Răspuns la o întrebare.

Dar Dick nu avea să aștepte nici întrebarea nici răspunsul.

Dacă Key ar fi cunoscut adevărul în acele momente, Dick ar fi avut multe șanse să fie invitat la o petrecere.

U N V I S Ă T O R

A doua zi, Diana se trezi foarte târziu. Fu des-
tul de uimită când zări pe fata din ajun așezată
pe pat lângă ea.

— Ai dormit bine ?

— Minunat, răspunse Diana.

— Dacă vrei, azi vom face o plimbare.

— Mă însoțești și dumneata ?

— Numai eu te însoțesc.

Diana fu gata în mai puțin de zece minute.

O porniră prin parcul care străjuia imensa clă-
dire și în curând ieșiră pe câmpie.

— De ce am fost adusă aici ? riscă să întrebe
Diana deși nu aștepta nici un răspuns. Dar spre
marea ei mirare răspunsul fu următorul :

— Îți voi povesti aceasta.

Și Diana ascultă o poveste care o umplu de
mirare și în acelaș timp de bucurie.

Nu sunt decât patru sute de mii de mașini la
Londra, așa că nu este o întâmplare prea deose-

bită ca să fii călcat de una din ele și nici nu merită măcar osteneala de a te lamenta zadarnic.

Cam astea erau gândurile lui Gill, imediat după ce una din aceste mașini îl trântise la pământ.

El se ridică foarte iute de jos, fiindcă era un om norocos.

Fără să se supere privi pe cei care aveau atât de puțină considerație pentru nobila lui persoană. O limuzină mare, albastră se oprise ca prin minune, înainte de al fi strivit definitiv.

O voce din mașină îl chemă.

Gill se apropie curios.

Pe geamul deschis o mână se strecurase afară și Gill zări o cantitate respectabilă de bancnote care i se ofereau.

Gill nu era obișnuit să refuze. Dar abea atinse bancnotele și mașina porni cu iuteala fulgerului.

Gill putuse totuș să zărească pe omul din mașină.

Era masca.

Rămase în mijlocul drumului, cu riscul de a fi din nou lovit de alte mașini.

Inapoiat din lumea viselor, din mijlocul drumului pe marginea trotuarului care oferea ceva mai multe șanse de existență, Gill începu să numere comoara care-i picase din cer.

Era o avere chiar și pentru un nepăsător ca Gill. O sută treizeci de lire nu se pot găsi în fiecare zi. Și Gill care câștiga foarte greu banii, explorând buzunarele trecătorilor, nu putea decât

să fie fericit. Prima lui grije fu să-și cumpere o cutie cu țigări bune. Acest vagabond care se culca de foarte multe ori nemâncat și de foarte multe ori dormise în beciurile poliției pentru vini mai mult sau mai puțin grave, era o fire foarte curioasă. Il puteai vedea adesea, stând ceasuri întregi în mijlocul drumului, cu ochii pierduți în necunoscute depărtări, visând poate la o viață mai bună sau la cine știe ce alte lucruri, care de cele mai multe ori nu aveau nici cea mai mică importanță. Un singur lucru era curios. Deși fusese prins de numeroase ori, chiar în momentul în care se îndelnicea cu ciudatele lui apucături, nicicând nu suferise vre-o condamnare.

Ba, de cele mai multe ori, nevinovatele lui mâni de a se interesa de secretele semenilor lui, avuseseră darul să-i aducă laude din partea poliției. Probabil că poliția care nu prea iubește pe nimeni, îl iubea pe Gill al cărui nume complet nu fusese găsit, cu toate strădanile, nici la oficiul stării civile, nici pe condicile de raport ale circumscripțiilor.

Gill avea un singur nume: Gill. Și se părea că asta îi este chiar prea mult.

Dar Gill avea o răbdare de înger. Când vroia să facă ceva, nu se lăsa până nu isbutea definitiv. Și după întâmplarea cu mașina, Gill avea o singură dorință. Să mai vadă măcar odată pe omul care umbla mascat, ziua namiaza mare pe străzile Londrei, ca printr'un parc de provincie.

Gill nu ştia că dorinţa avea să i se îndeplinească foarte curând.

Chiar în seara aceea, Gill avea să facă cunoştinţă cu mascotul misterios.

De aproape două ore, Gill se îndeletnicea cu o treabă foarte dificilă. Căuta urma maşinii care-l trântise. Era convins că maşina avea număr fals, dar el voia deocamdată să afle drumul pe care îl luase aceasta. Din stradă în stradă, din sergent în sergent, Gill ajunse pe şoseaua care ducea spre Kent.

Şansele lui Gill erau minime. Numărul maşinii fusese desigur schimbat imediat la ieşirea din oraş. În orice caz, culoarea putea fi mai greu schimbată. Gill avea acum o bicicletă pe care o răpise dela primul post de poliţie. Putea să meargă astfel ceva mai repede. Drumul se întindea aproape nesfârşit. Prima localitate care apăru în drumul lui Gill fu micul sătuleţ Wodruf House, care nu avea mai mult de cincizeci de case. Dar pe dreapta satului, ridicat pe o colină, se profila silueta unei clădiri impunătoare. Părea un castel de modă veche, deşi nu era decât o vilă particulară.

Fără voe, Gill se îndreptă spre acest castel. Avea un presentiment care nu-l înşelase niciodată până acum. De altfel el ştia de multă vreme cui aparţinea acest castel şi o presupunere ciudată îl făcu să adopte o ipoteză, care poate altfel, i

s'ar fi părut de adreptul ridicolă. El pedala spre castel.

Uriașa clădire părea cufundată în cea mai mare tăcere. Gill intră pe poarta grădinii ca și cum ar fi fost unul din cunoscuți proprietarului. Sună de câteva ori la poarta masivă de stejar, dar nu răspunse nimeni. Gill împinse poarta și lucru curios, aceasta era deschisă. În halul imens nu se vedea nimeni. Dar pe treptele cari duceau la etaj, cadavrul unui polițist bara trecerea.

Gill nu se emoționează prea mult. Nu era primul mort pe care-l vedea în cariera lui misterioasă. El păși peste omul culcat pe trepte căruiă nu-i mai putea aduce nici un ajutor și se îndreptă spre camerele dela primul etaj. În fața uneia din uși se afla un alt om. Dar acesta mai dădea încă semne de viață.

Gill îi ajută să se scoale și îl întinse pe patul din camera alăturată. Cu această ocazie, Gill găsi pe pat o hârtioară care-l făcu să caute cu cea mai mare iuțeală telefonul. Dar firul acestuia fusese tăiat.

Gill procedă imediat la o acțiune curioasă. Puse mâna pe receptor și o sbughi pe ușe. Afară se cățăără pe primul stâlp telefonic pe care-l întâlni în cale. El potrivi cele două fire ale receptorului la două fire aeriene și după cinci minute vorbea cu Key.

Apoi calm, Gill coborî depe stâlp și porni spre sat să caute un doctor. Avu norocul să găsească

unul pe care-l luă cu sine, mai mult la subțioară, deoarece nu voia să meargă cu vagabondul necunoscut.

— Vezi ce are și repară-l repede, îi spuse Gill bietului doctor care-l privea uimit și bolborăsea neîncetat..

— O crimă, o crimă...

— Nu doctore, te înșeli, preciză Gill cu mult calm. Nu o crimă, ci două. Sau mai bine zis, o crimă și o tentativă de asasinat.

Dar vezi, continuă el, eu sunt un om milos. După ce schilodesc oamenii, mă apucă dorința să-i repar. Acum vezi-ți de treabă cu toată atenția.

Era abea ora 1 când sosi mașina poliției. Și primul gardian care intră în cameră, sări spre Gill să-l lege. Dar gestul fu oprit de privirea dură a inspectorului Key.

— Ai găsit ceva Gill? începu el.

— Atâtă de ce-ai văzut, numai asta. Și Gill întinse peticul de hârtie.

Key cunoștea acum pe dinăfară slova aceea măruntă...

OMUL CU MASCA ROȘIE

Din rândurile scrise mărunț, Key nu putu să aflu prea mare lucru. Era numai o misivă, un început de scrisoare adresat lui. Și scrisul aparținea, fără îndoială, Dianei.

Dar o întrebare își făcea loc în mintea inspectorului. De ce banditul care o răpise pe Diana fusese nevoit să o mai răpească încăodată?

Gill era acela care cunoștea enigma.

Dar adevărul era prea dureros pentru Key.

Drumul înapoi la Londra fu destul de repede făcut. Key conducea ca la un concurs de automobile. La înapoiere avea să găsească la Londra un carnet întreg de amenzi pentru exces de viteză.

Gill făcuse totuș o singură remarcă, dar care-i atrase mânia inspectorului.

— Conduci ca un îndrăgostit!

Cred că nu avea să uite niciodată privirea lui Key.

În biroul șefului, fumul putea fi tăiat cu cușitul.

Povestea lui Key îl mâniase nespus pe Morlly, așa de mult, încât Gill care fusese admis să asiste la întrevvedere, părăsise foarte repede clădirea spunând :

— Te aștept afară Key. Nu vreau să fiu ucis de un polițist !

Key terminase de spus și acum tăcerea se prelungea foarte supărătoare. Într'un târziu Morlly începu :

— Cunoști o parte din adevăr. S'au mai bine zis, ai aflat cui aparținea clădirea în care a fost găsită Diana. Ei bine, eu îți cer să uiți pentru câteva zile acest lucru. Nu-ți va fi prea greu și cred că nu ți-ai pierdut încă încrederea în vechiul tău prieten.

Trebue să ne consacram găsirii fetei pe care o iubești. Ramson ar putea eventual să mai aștepte.

— A fost răpită din castelul în care o ascunsesem și martor îmi este Dumnezeu că-i vreau numai binele. Mai târziu, vei afla totul.

În acest moment telefonul începu să sune.

— Este pentru tine, Key.

Key prinse receptorul și auzi imediat o voce batjocoritoare care-i spuse cu vădită ironie :

— Inspectore Key, aici vorbește bunul dumitale prieten Ramson. Poate cel mai bun prieten, dacă vei consimți la aceasta. Nu am decât o singură propunere să-ți fac și sunt sigur că o vei accepta. Să mă lași în pace. Vezi, este un omagiu pe care

ți-l aduc mărturisindu-ți teama mea de talentele dumitale polițieneste. Dar trebuie să le recunosc cu toată părerea de rău.

Vreau să fiu lăsat în pace. Altfel Diana va suferi. Și este o fată foarte simpatică. Dar moartea nu are slăbiciuni plastice...

Key nu mai asculta. El luase un al doilea receptor și încet ceru centrala Yardului, căreia îi dădu o serie de instrucțiuni foarte precise. Vocea dela telefon continuă :

— 'Cred că ne-am înțeles. De altfel nu va dura de cât cel mult două săptămâni pactul nostru. Mai am în perspectivă câteva mici afaceri și apoi mă retrag undeva, la aer. Plămânii mei slăbiți au foarte multă nevoie de aer...

Brusc, vocea se opri.

Key, o porni în goană pe scări.

În urma lui R. K. Morlly zâmbea. Dar zâmbetul lui era nespus de trist.

CAPCANA

Key coborî în cea mai mare grabă scările și se opri în biroul special, acolo unde se puteau controla toate convorbirile telefonice ale imensei poliții londoneze. El putu să afle că se telefonase din cartierul East End, dela un număr public. Mașina lui Morlly se afla în curtea poliției. Key nu stătu prea mult pe gânduri. Peste câteva minute, un nebun îngrozea populația orașului și alarma pe sergenții dela toate intersecțiile. Când gonea cu mașina Key, prietenii lui trebuiau să se roage lui Dumnezeu.

Azi însă, Key înnebunise complet. Niciodată la Londra o mașină nu alergase astfel. Părea un bolid scăpat spre spații siderale și care nu mai putea fi stăpânit.

Key ajunsese în East End numai în câteva minute, urmărit de o droaie de agenți motocicliști. Dar toată graba fusese zadarnică. Omul care-l chemase la telefon, avusese tot timpul să dispară și

lămuririle pe care le obținuse de la patronul micului restaurant, nu puteau aduce nimic interesant.

Totuş, Key avea impresia că cineva îl urmărea mişcările.

Era un omuleţ mic, cu o mustaţă enigmă, care părea o protestare împotriva naturii, care fusese atât de puţin darnică cu el.

Omul acesta îl urmărea pe Key, prin ferestrele restaurantului, cu o curiozitate pe care nu şi-a putea ascunde. Din când în când, el făcea un semn unui automobil care se afla ceva mai departe lângă o splendidă limuzină albastră.

Key îşi făcu repede socoteala.

Puse mâna pe receptorul telefonului, dar mai înainte de a putea forma prima cifră a numărului de la Scotland Yard, omuleţul sări în maşina albastră care se puse imediat în mişcare. Key lăsă boltă telefonul şi sări în maşina cu care venise.

Urmărirea nu fu prea grea, deoarece maşina din faţă mergea destul de încet. Acest lucru ar fi trebuit să dea de gândit inspectorului, dar Key nu avea în minte decât imaginea Diane.

Feşise de mult din Londra.

Ploua atât de tare, încât Key se ţinea aproape lipit de maşina din faţă.

După o vreme, maşina albastră coti pe un drum lateral care se întindea într-o pădurice pe marginea şoselei.

Când maşina din faţă se opri, Key era aproape să o ciocnească.

Vru să coboare, dar portierele fură deschise și
● voce amabilă îl anunță :

— Este inutil să strigi sau să-ți cauți revolverul.

Key își dăde imediat seama că celălalt avea dreptate. Și spre uimirea omului care îl privea cu destul interes, el puse o întrebare neașteptată:

— Știi care este cel mai mare idiot din Anglia?

— Nu, răspunse mirat celălalt.

— Ei bine dragă, și Key îl bătu pe umăr, să știi că eu sunt.

Omul cu masca roșie îl privi pe Key, și'n ochii lui, cari se desenau prin găurile tăiate în mătase, se distingeau o nuanță de ușoară ironie.

— Ei bine, începu el. Eram sigur că vei veni. Dealtfel mi-a fost foarte ușor să te aduc aici. Chestia cu mașina și cu omul care te spiona prin ferestre... Mult prea ușor. Dragă Key m-ai deziluzionat. Cum, tocmai tu, cel mai bun inspector al poliției metropolitane? Dar ce să-i faci! Ai o scuză. Dragostea prosteste și pe cei mai deștepți!

Key tăcea. Faptul că fusese prins ca un școlar, nu-l supăra prea mult.

— De altfel, trebuia găsit un mijloc să te aduc aici. Ți-am spus și la telefon. Ești singurul om de care îmi este frică. Și cum mai am de aranjat câteva afaceri mărunte, după care te asigur că voi dispărea așa cum am apărut, vreau să mă asigur că nimeni nu are să mă mai supere.

Nu vei păți nimic rău.

Dar vei fi silit să locuiești câțva timp în această casă. Intr'o zi vei găsi ușile deschise și vei putea pleca nesupărat de nimemi.

Fiindcă eu voi fi departe atunci și ura mea își va fi găsit alinarea.

Key avu un moment impresia că omul din fața lui suferea. Dar ochii începură din nou să clipească ironic. Omul cu masca roșie se ridică în picioare. El porni spre ușe. O clipă ezită. Apoi se întoarse și spuse calm :

— Nu ai să te plictisești Key. De altfel ți-am rezervat o surpriză. Camera ta este la primul etaj. Nu încerca să fugi.

Și omul schiță un salut înainte de a pleca.

Key rămase o vreme pe gânduri.

Îi se părea foarte curios, dar nu simțea nici o aversiune pentru banditul care plecase. Un sentiment necunoscut îl avertiza pe inspector că omul cu masca roșie nu avea să fie niciodată arestat. Și presimțirile lui aveau să se îndeplinească întocmai.

El începu să cerceteze clădirea în care se afla închis. Dar se convinse imediat că era foarte greu să plece de aici. Nu știa câți oameni păzeau casa, dar era sigur că cel puțin trei trebuiau să asigure paza prizonierului. El se resemnă pentru un moment și o porni spre etaj.

Găsi imediat camera care-i era destinată. Deschise ușa și rămase mut de uimire. Diana îl privea cu ochii mari ca un copil mirat.

Când doi îndrăgostiți se întâlnesc, e cea mai mare nenorocire pentru un biet scriitor. El trebuie să asiste nepulincios la o serie de îmbrățișări care amenință să nu se mai termine. Din fericire sunt și scriitori care au foarte multă răbdare. Ba pe deasupra mai sunt și însurați.

Astfel că...

Povestea Dianei era simplă.

Și ea nu mai fu deloc o surpriză pentru Key care cunoaștea ceva din secretul lui Morley. Un singur lucru era nou pentru el. Diana susținea morțiș că nici o luptă nu avusese loc cu ocazia noiei răpiri. Ba ceva mai mult. Putuse vedea prin fereastra mașinii cu care o transportau, cum cei doi agenți de poliție erau deposedați de revolvere.

Key nu mai știa ce să creadă.

Problema care părea definitiv rezolvată, se încurca din ce în ce mai tare.

Era foarte puțin probabil că omul cu masca roșie, care o răpise pe Diana, s'ar fi întors și ar fi omorât pe cei doi. La ce bun să o mai facă dacă răpirea se putuse face și fără aceasta? Un altul venise apoi și omorâse pe cei doi? Dar pentru care motiv?

Pentru mintea lui Key, întrebările acestea nu aveau nici un răspuns.

El se frământă în toate chipurile.

Dar era legat de mâini și de picioare și, așa închis, nu avea nici un mijloc să poată lupta contra necunoscutului.

— Crezi că are vre-o importanță asta? întrebă Diana cu nevinovăție și-i întinse o filă de hârtie galbenă.

Key privi fila și voi să o arunce.

Dar imediat se opri.

— Unde ai găsit asta?

— Într'unul din volumele pe care le-am citit în biblioteca din camera de alături.

— Ai să ajungi o mare polițistă, râse Key.

Dar acum pregătește-te. Peste cel mult o oră plecăm.

GILL FACE DESCOPERIRI

Pe drumul care ducea spre Devonshire, un vagabond cânta o melodie. Dar cântecul era atât de curios, încât jandarmul Simons nu se putu abține de a-i spune :

— Știi că ai voce ?

Vagabondul nu catadicsi să răspundă ceva, ci își continuă drumul cântând aceeaș melodie imposibilă.

— Incotro mergi, stimabile ? zise Simons privindu-l deodată cu interes.

— In Scoția, răspunse cel întrebat, oprindu-se o clipă din cântec.

— Nu ți-e teamă că vei fi arestat pentru vagabondaj ?

— Nu ! răspunse el cu o mutră foarte serioasă.

— Ai bani ? mai întreabă Simons.

— Cât îți trebuie ? zise vagabondul scoțând din buzunar un teanc de hârtii de câte o mie de lire.

Simons rămase cu gura căscată.

— Pe cine ai omorât în noaptea asta ? mai spune jandarmul.

— Pe nimeni încă. Dar dacă mă silești, cred că voi comite acum primul meu omor.

Rezultatul acestei convorbiri fu simplu. Jandarmul Simons duse pe vagabond la primul post. Apoi omul, convins că și-a făcut datoria, ieși să se sinstească.

Dar la întoarcere avu una din cele mai mari surprize din viața lui : Vagabondul se cocoțase cu picioarele pe birou și comisarul îl asculta respectuos în picioare.

Drumul spre Devonshire era acum iar plin de cântecele aceluiaș vagabond.

Satul Dinham este mai mult o miniatură decât un sat. Zece sau cincisprezece locuințe formează această așezare omenească. Și poate că nimeni nu i-ar da nici o importanță, dacă pe o colină din apropiere, dominând întreaga vale, nu s'ar ridica străvechiul castel al lordului Lothar. Lordul Lothar locuiește prea puțin la castel. Dar bine n'ar putea să spue nimeni unde locuiește. Abea dacă este văzut de trei, patru ori pe an la Londra. Singura pasiune a lordului este fizica. Anumite cercuri îl consideră chiar un savant în acest domeniu.

Lordul este un bărbat voinic, trecut puțin de patruzeci de ani și nimeni n'ar fi putut spune că l-a văzut vreodată zâmbind.

Posedă o avere uriașe. Și totuși, nu se știe pe ce ar putea cheltui acest om banii, căci de trei ani încoace, toți cei cari l-au văzut, sunt gata să jure că nu și-a schimbat costumul de brine.

Lucru curios, vagabondul care cântă se nu ~~de~~ mult pe șosea, se îndreptă tocmai spre castelul lordului. El se opri la marginea gardului care înconjura imensul parc, pe care nimeni nu-l vizitase niciodată și urmări cu privirea firele electrice cari treceau pe deasupra arborilor.

Vagabondul se strecură dealungul gardului. Apoi la adăpostul unor plopî foarte înalți el își începu ciudata lui misiune.

Își scoase haina cu grije și se cățăără cu o uimitoare sprinteneală pe unul din stâlpii cari susțineau firele electrice. Sus, vagabondul scoase un aparat și timp de o jumătate de oră fu foarte ~~g~~ lent la lucrul lui.

Când coborî, un surâs îi lumina fața.

Vagabondul Gill făcuse cea mai mare descoperire din viața lui.

APELUL MISTERIOS

In aceeaș seară se produse evenimentul care avea să sguđue toată Europa.

Când postul londonez de radio își încetă emisiunea, toți cei care-l ascultaseră avură surpriza să asculte următoarele :

„Aduc la cunoștința lumii întregi că am descoperit mijlocul să opresc dela distanță orice aparat în funcțiune.

Măine seară imi voi începe marea operă.

Măine seară nici un automobil nu va mai circula la Londra.

Eu stăpânesc acum lumea’.

Totul se pierdu într’un hohot de râs.

La început, lumea crezu că totul nu era decât o farsă sinistă. Dar evenimentele aveau să desmintă această părere.

Key scoase din buzunar un instrument care avea curioasa formă de țevă prin care treceau

două fire subțiri și lungi. La capătul acestei țevi se afla o micuță cutie care avea forma unui receptor telefonic. Key prinse cele două fire la întrerupătorul electric și imediat se auzi un sgomot ca acela pe care îl produce o oală cu apă care fierbe.

Peste puțin sgomotul se reduse la un simplu fășiit, aproape imperceptibil.

— Poliția din Londra este avertizată prin ajutorul acestui mic aparat de telegrafie fără fir, că unul din oamenii ei este în pericol, spuse Key Dianei care-l privea cu mirare. O mașină va pleca peste câteva minute din curtea poliției. Cu ajutorul unui aparat de radio va urmări această emisiune și se va orienta după tăria ei. Cred că peste o jumătate de oră, R. K. Morley va avea plăcerea să te cunoască.

Și acum să mâncăm ceva.

Key camuflă cu grije aparatul și apăsă îndelung pe butonul soneriei. Peste două minute apărură un om care avea fața acoperită cu o mască de pânză neagră.

— Cred că avem dreptul la o masă, zise Key râzând.

Omul eși fără să răspundă și se înapoie cu o tavă pe care aducea câteva sandvișuri și o sticlă cu vin.

Apoi ieși, tot așa fără să spue nici o vorbă.

Key abea gustă din mâncarea adusă. Mintea lui era preocupată și hârtia pe care o găsisese Diana

i se părea de o foarte mare importanță. Omul mascat nu-i mai apărea nici decum ca un răufăcător. Dar care era misiunea lui și ce rol juca în toată această afacere care părea de nedeslegat?

Key abea aștepta să fie liber să poată continua cercetările.

Avea o idee nouă.

Putea să fie cea bună, deși părea o utopie.

În acel moment se auzi pe șosea clacsonul unei mașini.

Key cunoștea acest sunet prelung. Dar mașina nu se opri ci-și continuă drumul ca și cum numai din întâmplare trecuse pe acolo. Dar mașina avea să se oprească câteva sute de metri mai încolo și agenții civili aveau să pătrundă în casă peste câteva momente.

Key aștepta foarte calm.

Primul care deschise ușa fu Morlly.

— Îți prezint pe logodnica mea, spuse polițistul.

— Incântat, răspunse Morlly cu vocea lui gravă care avea darul să sperie pe toată lumea.

Diana privi cu atenție pe uriașul cu părul tuns. În acest moment Key făcu o descoperire care îl umplu de mirare.

Între Morlly și Diana exista o mare asemănare ca și cum cei doi ar fi fost rude.

Key luă pe șef deoparte și-i spuse fără să mai fie socoteală de erarhie :

— Cred că mi se datorează o explicație, cepu el.

— Chiar mai multe. Dar nu acum.

El se întoarse spre Diana și spuse :

— Să mergem.

Key îl urmă docil.

I L A R M A

Minunea se înlăptui chiar în seara aceea.

Pe la ora patru, ceața începuse să se lase treptat. După o oră, Londra era învăluită într'un abur gros care făcea aproape imposibilă orientarea.

Mașinile circulau cu o prudență care părea exagerată.

Doar câteva accidente fură înregistrate și, din fericire, nu fură și victime.

Key avea mult de lucru în seara aceea.

Deși conducea cu multă prudență, nu putu să evite cîcnirea.

Mașina lui se isbi de un autocamion și se sui pe trotuar. Una din aripi luase o ciudată formă ca și cum ar fi voit să sboare.

Key coborî și voi să constate ce se întîmplase. În momentul acela, motorul mașinii pe care nu-l oprise, se opri dela sine ca și cum o mîmă nevăzută ar fi tăiat contactul electric.

Key uitase imediat de accident.

Iși aminti imediat de profetia dela radio, despre care-i povestise Dick și avu imediat impresia că profetia se împlinise.

În mijlocul drumului se afla camionul cu care se ciocnise și care era deasemenea imobil.

Key nu stătu mult pe gânduri. O porni pe jos spre cel mai apropiat telefon. În cale se ciocni de un vagabond care cânta nepăsător. Era Gill.

— De când te cauți, inspectore, începu vagabondul.

Bătrânul s'a ținut de cuvânt.

— Care bătrân?

— Bătrânul dela radio!

Key rămase o vreme pe gânduri. Apoi, cei doi vorbă. El începu o poveste care îl făcu pe Key să rămâie cu gura căscată.

— Cum ai aflat toate astea?

— Simplu, răspunse Gill. Dar de acum înainte nu va mai fi așa simplu. Cred că vei avea de lucru destul de mult. Dar ce faci cu logodnică?

Key rămase o vreme pe gânduri. Apoi cei doi discutară o vreme ca și cum ar fi pus la cale una din cele mai mari spargerii ale secolului.

Era noapte neagră când se despărțiră.

În biroul lui Morlly avu loc prima conferință.

Era de față numai Key și Dick.

Vocea șefului, care de obicei era foarte aspră, acum semăna cu un muget.

Conferința fu sfârșită la orele 11.

Key telefonă Diane, pe care o instalase provizoriu la una din prietenele lui Dick. Fiindcă trebuie subliniat că Dick era omul care avea cele mai multe prietene din Londra. Dar nu se mândrea niciodată cu lucrul acesta.

— Viu să te văd mâine dimineață, spuse Key drăgăstos la telefon.

Și vocea care răspunse la celălalt capăt al firului, fu mai mult decât o mângâiere, pentru polițist.

KEY ASISTĂ LA O SPARGERE

Banca Scott era cufundată în cel mai profund întuneric. Nimic nu trăda că aici aveau să se întâmple evenimente destul de importante.

La orele douăsprezece, o mașină se opri în fața băncii.

Un om coborî și sună îndelung la poartă.

Greaua poartă de fier se deschise imediat și omul se strecură înăuntru. Liniștea se lăsă apoi parcă și mai greoaie.

Dar spre ora două, o altă mașină se opri în colțul străzii.

Doi oameni coborîră. Unul din ei avea pe față o mască roșie.

Acesta o porni spre clădirea băncii, dar se opri cu câteva case mai înainte și rămase ascuns în umbra unui zid.

Sergentul Donovan, care-și face regulat rondul pe această stradă, apărură câteva clipe mai târziu.

Omul se apropia fără nici o grije. Dar din umbra unei porți se ridică o umbră masivă și Donovan trecu direct în lumea viselor, fără să mai aibă ce regreta.

Omul care atacase pe polițist îl cuprinse în brațe ca pe un copil și-l duse spre mașina care aștepta în colțul străzii. Trecură câteva minute lungi. Apoi polițistul care parcă se trezise, coborî din nou din mașină.

El o porni agale spre bancă, urmat de omul cu masca de pânză roșie. Și atunci se produse un fapt care alarmă cartierul. Două gloanțe șuerară și omul cu masca roșie căzu la pământ, nu mai înainte de a-și fi scos cu grije masca și a o fi ascuns în buzunar. Polițistul păru un moment nehotărât. Apoi el sună la ușa băncii. Peste câteva clipe poarta se deschise din nou și omul intră înăuntru arătând spre cel care era întins pe trotuar ca și cum ar fi fost mort.

Dar nici portarul băncii nu avu să se bucure prea mult de acest spectacol. El fu cuprins de un somn inexplicabil și se întinse fără voce pe patul din mica lui odăiță.

Și atunci, omul care părea mort pe trotuar, se ridică și intră în bancă.

Totul nu durase mai mult de cinci minute.

Omul de pe trotuar avea acum iar masca roșie pe față.

El înaintă calm pe culoarele băncii, urmat de falsul polițist, deoarece Donovan dormea somnul

cel mai fericit din viața lui, în mașina dela colțul străzii.

Omul mascat deschisese tocmai poarta grea de fier a casei de bani, când lumina unei lanterne îl surprinsese și o voce veselă îi spuse :

— Aștept de mult clipa asta Ramson !

Dar spre marea mirare a omului cu lanterna, mascatul răspunse cu o nuanță de ironie :

— Și eu, Key.

Key părea surprins. De unde-l cunoscuse așa repede ? Poate numai vocea lui să-l fi trădat ? Dar el continuă, ascunzându-și mirarea :

— Un fotograf a immortalizat momentul acesta pe o placă de sticlă. Un moment solmn, trebuie să recunoști.

Dar ne așteaptă mașina. Să ne grăbim.

Omul cu masca de pânză roșie, nu era însă tot atât de grăbit. El își lăsă uneltele deoparte, apoi își scoase masca.

— De ce te grăbești Key ? Te așteaptă cineva în dimineața asta ?

— Da, răspunse Key. Cineva căreia o să-i facă plăcere să știe că acum, în sfârșit, voi avea un concediu de câteva săptămâni.

— Cred că nu vei avea nici un concediu.

Key nu se mirase toată viața lui ca în ultima săptămână.

— Nu ai vrea să stăm puțin de vorbă înainte de a te urma ? continuă omul cu masca roșie.

— La ce bun, răspunse Key deși simțea că va fi nevoit să stea de vorbă cu omul acesta.

— Fiindcă tot va trebui să stăm de vorbă, mai devreme sau mai târziu. Este bine să ne grăbim. Key acceptă.

Și cei doi oameni se așezară pe marginea masivei case de bani. Povestea nu fu prea lungă, dar sfârșitul ar fi surprins pe oricine.

Omul își scosese masca și acum părea un cetățean pașnic care discuta o problemă care nu avea nimic comun cu spargerile.

Key luase câteva note pe carnetul lui.

Când carnetul fu închis, convorbirea fusese terminată.

Apoi cei doi oameni porniră amândoi la lucru. Paznicul fu lăsat pe patul unde adormise. Key încuiase ușa grea dela intrare și polițistul din mașină fu îmbrăcat ca un copil somnoros, cu hainele lui.

A doua zi, aproape toate ziarele din Londra publicau moartea lui Ramson.

Omul fusese ucis în cursul unei descinderi a poliției. Nu se preciza nici unde și nici cari fuseseră împrejurările.

Dar londonezii nu aveau nevoie de aceasta.

Singurul om care nu știa nimic, era sergentul Donovan. El se trezise în zorii zilei, pe treptele

băncii. În mână avea câteva monede de o sută de lire.

El crede și astăzi că s'a întâmplat o minune.

Ramson se plimba în acest moment, pe aleile unui parc, la braț cu o tânără fată. Și părea nepus de fericit.

LORDUL LOTHAR FACE EXPERIENȚE

Cu figura încruntată, lordul Lothar se plimba în laboratorul său în care, dacă ar fi voit, nu ar fi putut pătrunde nicidecum, chiar toată poliția Angliei.

Lordul făcea experiențe.

Pe una din mesele lungi, care sclipeau de curățenie, se afla un aparat foarte curios și mai ales foarte complicat.

Era o cutie de aluminiu, mare de o jumătate de metru și înaltă de aproape treizeci de centimetri. La una din extremitățile cutiei se prelungea un tub lung de sticlă care avea la capăt, o fâșie de platină.

Pe una din laturile cutiei se găseau o mulțime de butoane gradate pe care lordul le mânuiă cu foarte multă atenție.

Când lordul stinse lumina, se putea vedea că din capătul tubului de sticlă iese o fâșie albastră, ca un nor subțire.

Fâșia se îngusta și căpăta o culoare din ce în ce mai albă pe măsură ce lordul învârtea butoanele gradate.

La capătul mesii se afla un motoras de automobil în miniatură, care funcționa cu benzină. Lordul îndreptă raza albastră spre motoras. Și imediat motorul se opri din mers, ca și cum ar fi intervenit o mână streină.

Lordul repetă experiența de mai multe ori.

Pe fața lui plutea un zâmbet care dădea figurii sale ceva straniu.

Când lordul se convinge că aparatul funcționa perfect, el aprinse lumina și se cufundă într'o mulțime de calcule.

Se făcuse de mult ziuă, când lordul se hotărî să se culce.

Londra avea să fie a doua zi, teatrul unor evenimente neobișnuite.

UN ORAȘ MORT

La orele șase dimineața se produse evenimentul. Întâi se opri uzina de electricitate. Brusc, fără motiv, motoarele nu mai voiră să funcționeze. Toată truda unei armate de ingineri fu absolut zadarnică.

Apoi uzina de apă înțepeni și ea.

Metropolitanele stăteau acum în găurile lor negre ca niște uriașe cârțițe ucise.

În Londra nu mai circula nici o mașină.

În Londra nu mai curgea nici un strop de apă și robinetele sclipitoare așteptau zadarnic.

Panica își făcu loc.

Oamenii discutau pe străzi, strânși în grupuri, neobișnuitul eveniment.

Dar la venirea serii, se putu constata întreaga tragedie.

Orașul, imensul oraș cu mai bine de șapte milioane de locuitori, era cufundat în cel mai grozav întuneric.

Lipsa apei se resimțea din ce în ce mai grozav. Mai târziu parveni știrea că mai multe avioane, care sburau în momentele acelea, se prăbușiseră. Fuseseră mai mulți morți. Dar spre seară, tot așa cum se opriseră, motoarele Londrei începură să funcționeze spre bucuria tuturor. O bucurie care nu dură decât până a doua zi de dimineață, când grozava molimă își făcu apariția și nu se mai opri timp de șase zile.

Numeroase persoane au murit de sete.

Londra era un oraș mort cu desăvârșire. Trepătat, lumea care avea unde să plece, începuse să părăsească orașul...

Pe stradă nu mai circula aproape nimeni.

POLIȚIA LUCREAZĂ

Inspectorul Key asista la conferința șefilor poliției.

Lordul Stringer, prefectul poliției, era omul cel mai politicos cu putință. De data asta evenimentele erau atât de grave, încât enervarea lui nu mai cunoștea margini.

Toate posibilitățile fuseseră epuizate.

Dar nu se găsisese nici o soluție.

Nu mai rămânea decât să se ceară concursul armatei, care să dărâme cu tunul castelul lordului Lothar. Era drept că, londonezii nu s'ar fi împăcat cu această manieră, dar evenimentele o cereau neapărat.

Key se ridică la un moment dat și prefectul făcu semn să vorbească.

— Voi încerca eu să pătrund în castel.

— Ți dai seama că aceasta poate să te coste viața? spuse prefectul.

— Da, răspunse cu o admirabilă simplitate Key.

— Să cruzim procedeul.

Key se supuse și explicațiile lui avură darul să convingă pe toată lumea, deși experiența era o curată nebunie.

Un avion sbura pe deasupra castelului în care se ascundea drăceasca făptură a lordului. Sbura într'una din nopțile în care dementul își oprise aparatele. Asta se întâmpla de obicei, dar nu ținea mai mult de două sau trei ore.

Era un avion ușor care putea să sboare cu o viteză foarte redusă, ceva mai puțin de o sută de kilometri pe oră.

Când avionul trecu pe deasupra imensei terase care se întindea pe acoperișul castelului, un om sări din carlingă și o parașută se deschise imediat.

Imensa umbrelă pluti abea câteva secunde prin întuneric și îndrăznețul aterisă pe marginea terasei. Lovitura fusese probabil foarte violentă, fiindcă omul rămase nemișcat câteva minute.

Dar Key era de o constituție mai mult de cât robustă. El își reveni și agită o lanternă. Era semnalul cunoscut pentru pilotul care conducea avionul că totul era în regulă.

Key rămase pe terasă, în fața marelui necunoscut, având de dus lupta cea mai grea din cariera lui.

Dar Key nu se temea.

El își începu imediat misiunea.

Scoase din buzunar un aparat care avea aspect

tu! unui burghiu pe care și-l petrecu pe după gât și-l lăsă să atârne de o curelușă.

Apoi veni rândul unei sfori extrem de subțiri dar care putea susține de două ori greutatea lui Key.

Key legă sfoara de unul din uriașele burlane de zid care se ridicau la marginea terasei și o întinse dealungul peretului. Apoi își dădu drumul pe această scară improvizată. Key coborâ până în dreptul uneia din ferestre. Aici reuși, după o muncă de aproape un sfert de oră, să se lege cu sfoara de mijloc.

Rămase astfel suspendat în gol.

Fereastra era astupată cu o placă, groasă de oțel, făcută din fâșii care se puteau strânge.

Key lucră mai bine de două ore cu răbdare nemai pomenită. Dar la sfârșitul acestei munci istovitoare, o gaură neagră se căsca în blindajul ferestrei.

Restul fu apoi un joc de copil.

Peste câteva minute, Key se afla într'una din camerele dela etaj.

La Londra, o fată cu părul blond ca soarele se ruga pentru cavalerul plecat departe. Ruga ei avea să fie ascultată?

Laboratorul lordului Lothar se afla tocmai în subsolul castelului.

Key era aproape sigur că nu va întâlni pe ni-

meni pe imensele trepte care coborau la parter.

Dar se înşelase.

O lovitură puternică în cap îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Când se trezi, văzu că fusese legat de un scaun cu câteva curele.

În faţa lui se afla lordul Lothar.

N E B U N U L

Lordul Lothar surâdea.

Dar în ochii lui plutea scântee nebuniei.

Key ştia că îl aşteaptă poate una din cele mai cumplite morţi. Dar în clipele acelea, nebunia omului din faţa lui îl interesa mai mult decât orice pe lume.

Lordul Lothar continua să surâdă ca un om, ca un om care se amuză nespus de mult. El începuse să vorbească domol, ca un om care nu avea nici un motiv să se grăbească.

— Imi plac nespus tinerii cari au curaj. Dar dumneata tinere eşti mai nebun decât toţi nebunii pe care i-am văzut eu până acum. Eşti nebun de legat.

Cum dracul ți-ai închipuit că vei putea pătrunde aici fără ca eu să ştiu ceva? Dar trebuie să înţelegi că am fost avertizat de sosirea musafirului nepoftit încă din momentul în care ai atins fereastra, te-am lăsat să-ţi continui opera şi eu mă amuzam nespus de mult. Eşti curajos, dar eşti şi tare pros-

tu. Crezi că opera la care am lucrat mai bine de cincisprezece ani putea fi nimicită de un imbecil ca tine ? Și asta numai în câteva clipe ! Trebuie să știi că eu am o misiune de îndeplinit.

Vreau să distrug lumea.

Tu nu poți să cunoști marea mea ură.

Dar fiindcă nu mai ai mult de trăit, voi spune în câteva cuvinte.

Eu nu sunt lordul Lothar.

Lordul Lothar doarme de mult sub țărână, unde va fi în Africa.

Eu l-am omorât.

Sunt numai trei ani de atunci.

Când am venit să cer mâna fetei lui, m'a respins. M'a gonit ca pe un câine. Mi-a spus că sunt nebun.

Eu, care sunt un geniu ?

Și lordul Lothar începu să râdă cu un surâs care pătrundea ca o lamă de cuțit.

— Acum mă răsbun. Mă răsbun pe toată lumea.

Numai Diana va trăi. Și va fi soția mea.

Lordul, falsul lord se liniști câteva clipe.

El păru absorbit numai de experiențele sale și uită parcă de omul legat pe scaun.

Dar deodată se întoarse spre Key și-i spuse :

Peste cinci minute vei muri.

Voi face cu dumneata prima experiență cu razele morții.

Până acum am ucis numai câțiva șoareci.

Dar cred că nu ești cu nimic mai mult decât un șoarece.

ULTIMA LUPTĂ

Key nu voia să moară.

El lucra cu febrilitate.

Una din curelele cari îl țineau legat de scaun era ruptă. Cealaltă mai rezista. Dar minutele surgeau cu o iuțeală nemai pomenită.

Nebunul își pregătise aparatele.

Acum, cutia de metal se afla îndreptată cu tubul de sticlă spre pieptul lui Key. Nebunul nu mai avea de făcut de cât o singură mișcare și razele morții aveau să pornească.

Key era lac de nădușeală.

Moartea se apropia.

Nebunul pusese mâna pe butoanele gradate.

O secundă, două...

Dar, chiar în momentul în care raza pornea, Key sări cu mâinile înainte. Picioarele rămăseră legate de scaun, dar Key ajunse cu mâinile chiar pe gâtul nebunului care se prăbuși pe podele.

Lupta era extrem de inegală. Nebunul avea o

forță uriașe. Key ținea strâns pe nebun de gât cu o singură mână. Cu cealaltă încerca să-și scoată briceagul din buzunar. Reușise.

Cu dinții el desfăcu lama și-și strânse picioarele. Dar nebunul se svârcolea îngrozitor.

Key tăie curelele.

Cu o singură mișcare sări în picioruș.

Nebunul se ridicase și el.

Key îl privea.

Știa că avea să sară cât de curând.

Il aștepta.

În momentul acela, un aparat de radio începuse să-și transmită emisiunea.

Dintr-o privire, Key văzu că era un aparat de emisie și recepție.

El voi să se apropie de aparat, dar în același moment nebunul sări.

Dar soarta voia altfel.

Falsul lord se împiedecă de covorul gros care acoperea cimentul camerei.

În cădere el împinse aparatul care emitea razele morții.

Raza căzu chiar pe figura nebunului.

Nu se auzi nici un țipăt.

Key își întoarse fața.

EXPLICAȚII

Lordul Lothar povestise cum scăpase de moarte în Africa.

El își privi cu duioșie fiica.

Apoi îi spuse, arătând pe Key:

— Veji fi fericită fiica mea!

Dar lucrurile nu erau terminate.

Lordul povesti...

— Știam de proiectul bietului nebun. Fusesse pe vremuri un tânăr care promitea să ajungă un savant cu faimă universală. Dar nebunia se agrava.

După ce am scăpat dela moarte, am revenit la Londra abea după aproape trei ani. O boală grozavă m'a ținut la Cairo.

— Dar de ce devalizai băncile? întrebă Morlly.

— Știam că la una din băncile la care nebunul își ținea banii se afla și formula care putea să paralizeze acțiunea razelor morții.

— Din nefericire n'am putut să o găsim.

Formula era scrisă pe o poliță în valoare de o sută de mii de lire asupra Băncii Angliei.

Dar de unde aceste aptitudini de spărgător?

Lordul Lothar surâse.

Vă voi povesti totul la nunta fiicei mele.

CITIȚI ULTIMELE ROMANE
SCRISE DE

IOAN LAZARESCU

FEMEEA CARE SPUNE
ÎNTOTDEAUNA DA
NEBUNUL

CASA PĂCATELOR

PATRULA MORTII

BLES'TEMĂȚII

VINE URGIA

In lucru de acelaș autor

Garnizoana din Crimeea

SUB TIPAR:

UN NOU ROMAN

de Edgar Wallace